

Lužnice 6. - 8. června 2008

Účast: Vlád'a, Katka Š., Honza A., Martina, Pavel a Helča s Kájou, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou

Pátek 6. června 2008 (Praha – Bečice): Za krásného slunečného počasí jsme vyrazili v pátek na druhou letošní vodu. Pro naši plavbu jsme zvolili krásný úsek vodácké Mekky - Lužnice - mezi Tábořem a Bečyní. Víkendovou základnou se nám stal velmi pěkný Country Kemp Bečice, jehož kvalitu jsme otestovali již před třemi roky.

Cesta proběhla docela v pohodě, jen Pavel s Helčou a Kájou trochu bloudili při průjezdu Tábořem. Jako první tak dorazili do kempu již před šestou hodinou Vlád'a s Martinou, Honzou a Katkou, jež o chvíli později doplnili Pavel a Helča s Kájou.

Postavili jsme si stany na téměř prázdné louce - krom nás zde byly asi jen dvě další vodácké party - a pak vyrazili na občerstvení do bufýtku. Zde nás příjemně překvapilo nové velmi chutné budějovické pivo Pardál, jehož jsme pro jistotu ochutnali větší množství.

Ještě předtím jsme ale popřáli Kájovi vše nejlepší k jeho dnešním čtrnáctým narozeninám. A jak je na vodě dobrým zvykem, putoval nejprve do řeky.

V bufetu grilovali asi tucet kuřat, které si zde objednala jiná partička. My jsme alespoň přemluvili stánkaře po odkoupení jedné zbylé pipiny, aby nám dovolil si v grilovišti připravit i naše masíčka: krkovice a plátky uzeného boku, čehož se na výbornou zhostili Pavel s Vildou. Nutno uznat, že chutnaly výtečně.

Také jsme si zahráli karetní hru Blafuj, což byl jeden z Kájových darů, jenž obdržel vedle několika pytlů brambůrek. Pak se již Vlád'a a Pavel chopili kytar a zahráli sérii osvědčených hitů, později vystřídání partou z druhého konce bufetu.

„Začněte do toho řezat, támhle sedí konkurence,“ poznamenal sice zpočátku kdosi, ale nakonec jsme se doplňovali...

Sobota 7. června 2008 (Tábor /U Ježka/ – Bečice; 11,1 km): Ráno nás sluníčko, peroucí do našich stanů a zvyšující teplotu uvnitř do nesnesitelná, vyhnalo ze spacáků již kolem osmé hodiny.

Nasnídali jsme se a provedli hygienu, přičemž nás pobavil Honza, jemuž vytekla do kapsy džínů odporně modrá zubní pasta. Zaplatili jsme také kempovné výběřčímu. Jen jsme se chvíli obávali, jestli nám nedává sám od sebe slevu na děti, protože za chvíli dorazí pravý kempař.

Pak již jsme sbalili a auty přejezili na kraj Tábořa - k bufetu U Ježka nacházejícímu se kousek pod IV. tábořským jezem. Řidiči Vilda, Vlád'a a Helča pak odjeli s auty zpět do Bečice a k Ježkovi se později vrátili Vildovým favoritem.

Ostatní se mezitím občerstvovali a chladili v bufetu Pardálem za úžasných 15 Kč, a protože loď pro Honzu s Katkou měli z půjčovny dovézt až v půl jedné, dali jsme si zde i oběd. Až na Katku, která dostala dvakrát po sobě napůl studený smažák (při první objednávce a následně i poté, co ji vyreklamovala), si všichni pochutnali, zejména pak Pavel s Kájou, kteří si objednali výtečný přírodní kuřecí řízek s hranolkami.

Přesně v půl jedné nám dovezli kánoe, ale než jsme ji stačili uložit k ostatním na písčnou plázičku u řeky a dopít rozpité pivo, spustil se zničehonic z nebe prudký déšť. Chvíli jsme tedy ještě poseděli pod slunečníky sloužícími nyní jako deštníky, než přestalo pršet, a poté vypluli při složení posádek našich kánoe: Pavel – Kája, Helča – Martina, Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Katka – Honza a singlující Vlád'a.

Přestože vody bylo jen lehce nad udávané minimum pro sjízdnost, všechny jezy byly v pohodě splavné a ve srovnání s jarní Sázavou nám poskytly dostatek adrenalinových zážitků, zejména pak Kvěchák, ale o tom až dále.

Začali jsme mírnou vlnkou tvořenou prvním na pravé straně provaleným jezem [Na Papírně](#). Dojem nám zkazil jen humus vyplavený z kanalizace přívalovým deštěm, který zde přitékal do Lužnice. Různé použité vložky, papírové ubrousky, prgumy a blíže neidentifikovatelný drobný hnus pokrývající hladinu řeky našťestí po několika stech metrech zmizely a pak už jsme se jen kochali nádherným říčním úsekem, jenž po celou dobu lemovaly husté lesy a skaliska mělkého údolí, jímž se Lužnice vinula. Byl to opravdu moc krásný úsek.

Před dalším prudkým přívalem deště jsme se schovali v rybářském přístřešku vystaveném s pomocí skály a stromů. Při vylézání z kánoe se chtěla Martina chytout větve stromu - tedy alespoň do doby, než zjistila, že to není větev, ale zavěšený vysušený úhoř. Zahřáli jsme se pomocí Hu-Hu a po chvíli pokračovali dále. Stále poprchávalo, což pak vydrželo téměř celé odpoledne. Ještě jednou jsme se ukryli pod stromy, ale pak už jsme se na to vykašlali a déšť ignorovali.

Za chvíli jsme dopluli k nově opravenému vakovému jezu Benešův mlýn. Vilda se Štěpánem, Věra s Natálkou a Katka s Honzou stáhli své kánoe po kluzkém gumovém vaku podél betonové kozy dělicí jez na dva segmenty. Ostatní si ale všimli, že u pravého břehu je nejen náhon do mlýna, ale i úzká šlajsna tvořená asi deseti vodními schůdky, jejichž splutí bylo pro Vlášu, Káju s Pavlem a Helču moc pěkným zážitkem.

Minuli jsme vyhořelou Harrachovku a smáčení deštěm, ale též posilnění a zahřátí díky Hu-Hu, dopluli k třetímu jezu, jímž byl [Kvěchův mlýn](#). Zdolali jsme ho narušenou kamenitou částí, jakousi kaskádou, v níž se voda prudce valila mezi četnými kameny. Kvěchák si ale vybral svoji daň, když se na něm cvakli Katka s Honzou důvěřivě následující „sebevraha“ Vildu se Štěpánem. Ale nejen oni! Také několik dalších kánoí z jiných part, ani jsme jim nestíhali pomáhat s vyléváním lodí. Byl to pěkný hukot!

Střídavě poprchávalo a Pavel o něco později zjistil, že do jeho vodotěsného pouzdra poněkud zatéká, na což reagoval v něm uložený foťák tím, že už nereagoval na nic a zkolaboval.

Peřejnatým úsekem s kamenným polem zvaným Stádo jsme pak dojeli k dalšímu jezu - [Matoušovskému mlýnu](#), který jsme snadno spluli úzkou šlajsničkou napravo od vorové propusti, do níž nás donavigoval v roli regulovčička vodák stojící na betonové koze skryté za hranou jezu, jenž sem „šoupal“ lodě ze své party.

Následoval pak delší úsek bez jezů, kde Lužnice stále docela hezky tekla a kde jsme také postupně zdolávali naše bohaté zásoby Hu-Hu. A také vzdorovali dešti „s písni na rtu“. Nad řekou se tak nesl náš hurónský zpěv (řev) osvědčených hitů: Císařovny Kateřiny a jiných „trivek“. Také novinka ze Sázavy „V Americe u vody tam mají Sochu svobody - a z tý Sochy svobody skáčou kurvy do vody“ nás povzbudila v souboji s živly.

V samotném závěru plavby - na jezu [Bejšovcův mlýn](#), který jsme si sklouzli po spádově desce - došlo k dnešnímu druhému cvaknutí, jež postihlo Helču s Martinou. No a je třeba také započítat Věru, která na přistávacím molu u tábořiště prošlápla do prázdna a zahučela do vody.

To již ale déšť definitivně ustal a udělalo se docela hezky. Přestože během dnešní plavby bylo počasí hodně mizerné, měli jsme natolik silné zážitky, že se nesmazatelně zapsala do naší mysli.

Blížila se šestá hodina, a tak Vilda se Štěpánem vyrazili do bufetu, kde v televizi vysílali fotbalové utkání ME mezi Švýcarskem a Českem. V polovině druhého poločasu je doplnil ještě Pavel, po jehož příchodu konečně padl i jediný gól zápasu - vítězný pro Česko. Kluci si zakřičeli, zahopsali a oslavili to veselými kalíšky s jablíčkem. Po návratu ke stanům se přidali

k ostatním, kteří se rozsedli na rozkládacích sedačkách do kruhu kolem vaříče, na němž se vařil svařák. Povídali jsme, popíjeli a pojídali různé oříšky a podobně. Pavel při tom pečlivě sbíral ze země rozsypané kešu v těstíčku, s tím že by bylo škoda je tam nechat.

Vilda s Honzou pak zmizeli do bufetu, kde hrála nějaká country kapela. Když je pak o půlnoci šly Helča a Martina vyzvednout, našli je, jak si otupěle hučí do kvěťáku. Vilda jen Helču upozorňoval s ptačím pohledem: „Hele ten po mně jde,“ že je pořád sleduje a dělá na ně vyzývavé grimasy nějaké divnej slizoun.

Když se později zvedali, Honza byl už tuhý a ani Martina ho nemohla probrat. Slizouna mezitím jeho kamarádi z country kapely také vyzývali k odchodu: „Pepane, měl bys už taky jít!“

Slizoun Pepan se ale zaměřil na naši skupinku a „bezelstně“ se nabízel, že se o Honzu „postará“: „Jen ho nechte, já ho vezmu, já tu na to stejně čekám.“

Vilda s Helčou a Martinou již na nic nečekali a křečovitě držíc Honzu, aby nevědomky nepřišel k homo-újmě, zmizeli ke stanům.

Neděle 8. června 2008 (Bečice – Dobronice; 6,9 km): V neděli se nám vstávalo přeci jen poněkud obtížněji než den předtím, ale přesto jsme se kolem deváté probudili. Bylo docela hezky a jen chvílemi se nám nad hlavami honily mraky.

Protože nás večer čekal ještě návrat do Prahy, zvolili jsme na dnešek jen krátkou sedmikilometrovou trasu do Dobronic.

Sbalili jsme se a Pavel s Vildou pak sjeli pro favorita do Tábora. Po návratu se k nim přidal Vláďa a vyrazili s auty do Dobronic. Cesta po silnici však byla asi čtyřikrát tak dlouhá, co po vodě, navíc většinou vedla po točitých a rozbitých silničkách. Také průjezd přes Stádlecký most, kde se auty jen tak tak vešli mezi železné sloupky na vjezdu a výjezdu, byl docela napínavý.

Po návratu z Dobronic Vildovým autem spolu s ostatními dojedli utopence, které Martina koupila v pátek při cestě do Bečic, a pak jsme již konečně po půl jedné vypluli.

Helča zaujala alespoň na chvíli - do prvního jezu - místo háčka u Vládi a nechala Martinu jet samotnou, ať si to vyzkouší. Později se ale už plavily s Martinou zase společně.

Také dnes jsme se plavili krásným úsekem s nádhernou přírodní scénérií lesů a skalisek, mezi nimiž se vyskytovaly menší chatové kolonie a táborové základny.

Jezy jsme buď splouvali, jako hned ten první, což byla jen taková menší vlnka na bývalém jezu Suchomelův mlýn, či stahovali nebo koničkovali jako druhý [U Marků](#) za věšadlovým Stádleckým mostem.

Dnes již jsme nemohli popíjet Hu-Hu, tedy alespoň řidiči, a ostatní s nimi byli solidární. I tak jsme se pobavili, například pohledem na Štěpána, kterému Vilda přenechal pozici zadáka a pak se občas točili na řece sem a tam a zase zpět.

Třetí a poslední jez [U Papírny](#) před Dobronicemi spluli zadáci s plastovkami, zatímco laminátky jsme stáhli po spádové desce. Ještě předtím nad jezem, uplavala Honzovi kánoe, když s Katkou vylezli, aby se podívali kudy jet. Vláďa ve Žbluňku jí naštěstí zachytil a dotáhl jí zpět ke břehu.

V půl čtvrté jsme dorazili do Dobronic. Pavel jel s Vildou pro jeho auto do Bečic - raději zvolil delší, ale kvalitnější cestu přes Bechyni - ostatní mezitím naložili loď k Vládi, převlékli se a nachystali vše k odjezdu.

Po příjezdu Vildy (zkratkou přes dost rozbitou cestu lesem a Dobronický most, kde byly sloupky ještě blíž u sebe než u Stádleckého) a později i Pavla, jsme naložili i zbylé kánoe. Pak jsme si ještě zaskočili do nedalekého bufetu něco pojíst. Mezitím krátce sprchlo, teď nám to ale již nevadilo. Poté jsme již vyrazili zpět do Prahy. Cestou jsme ještě vrátili v Táboře vypůjčenou kánoe a frčeli domů.

Také tato akce, stejně jako Jarní Sázava, se zařadila do seznamu Top vodáckých podniků. A protože sjížděný úsek byl opravdu mimořádný - s nádhernou přírodou, spoustou přejelek a sjízdňích jezů - je jasné že se sem budeme vracet častěji.